

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 297

гр. Бургас, 24.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН

СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев

Членове: Георги Хр. Иванов
Красимира Т. Донева

като разгледа докладваното от Красимира Т. Донева Въззивно частно наказателно дело № 20232100600151 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.243, ал.8 от НПК.

С Определение № 43/05.01.2023 г., постановено по НЧД № 4311/2022 г., Районен съд – Несебър е отменил постановление на прокурор от Районна прокуратура – Бургас за прекратяване на наказателното производство по ДП № 56/2018 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура – Бургас, пор. № 2382/2017 г., вх. № 5422/2017 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас, водено срещу Д. С. С. за престъпление по чл. 323, ал. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и срещу Г.Д.Д. за престъпление по чл. 323, ал. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК. Върнал е делото на БРП за продължаването му, като е приел, че направените в прокурорския акт изводи противоречат на закона и на събраните по делото доказателства. Намерил е също, че прокурорът не е изяснил прецизно и детайлно фактите, установени при разследването и погрешно е оценил доказателствата, като не е подложил на задълбочен анализ депозираните гласни доказателствени източници и не е извел фактическите си изводи въз основа на интерпретация на формираната доказателствена съвкупност. Дал е указания за извършване на допълнителни действия по разследването. Този резултат РС е постановил по жалбата на „*****“ АД, представлявано от Е.Б.. Оставил е без разглеждане като недопустима жалбата на адв. Любомир Таков от САК, защитник на обв. Д. С., за изменение на прокурорското постановление относно основанията за прекратяване на наказателното производство.

Недоволен от постановеното определение на РС е останал районния прокурор, който в частен протест излага съображения за неправилност на съдебни акт. Изразява несъгласие с изводите на районния съд, като намира, че

сочените от първоинстанционния съд други налични престъпни състави не са подложени на обсъждане самостоятелно, а са възприети в цялостния контекст на дейност по чл. 213а, ал. 3, т. 6 от НК. Поради това иска отмяна на определението на БРС и потвърждаване на прокурорския акт.

Недоволен от постановеното определение на РС е останал и адв. Любомир Таков от САК, защитник на обв. Д. С., който в частна въззивна жалба излага съображения за неправилност и незаконосъобразност на съдебния акт. На първо място излага несъгласие с извода на районния съд за недопустимост на подадената пред БРС жалба, респективно с оставянето ѝ без разглеждане. Застъпва становище, че е налице правен интерес от обжалване на постановлението за прекратяване на наказателното производство, тъй като в прокурорския акт не е конкретизирано по кое предложение на чл. 24, ал. 1, т. 1 от НК е прекратено наказателното производство, а соченото прекратително правно основание от своя страна не кореспондира с мотивите на същия акт. На следващо място се изразява несъгласие с определението на БРС в частта, с която е приел жалбата на Е.Б. за допустима и основателна. По същество посочва, че първоинстанционният съд не е подложил на задълбочен анализ събрания по делото доказателствен материал, както и не е дал обоснован отговор на наведените от страните фактически и правни съображения, което обуславя неяснота относно начина на формиране на убеждението на съда относно фактите и правото. Според защитата липсва годин акт за проверка, доколкото същият не съдържа ясно изразено въз основа на доказателствата по делото вътрешно убеждение на районния съд. Отделно от това, защитата намира, че връщайки делото на прокурора, е недопустимо да бъдат давани указания за извършване на нови следствени действия, в какъвто смисъл се е произнесъл районният съд. На първо място моли определението на БРС да бъде отменено и делото да бъде върнато на друг състав на съда за произнасяне по постъпилите жалби. В условията на алтернативност моли въззивният съд да уважи жалбата против Постановлението на прокурора при БРП, с което е прекратено досъдебното производство относно основанията за прекратяване на наказателното производство, като се приеме, че наказателното производство следва да бъде прекратено поради липсата на установено деяние, което да съдържа признаците на престъпление както от обективна, така и от субективна страна. На трето място, жалбоподателят моли в случай, че въззивният съд приеме, че постановлението на БРП е законосъобразно, то същото да бъде потвърдено.

По делото е постъпило становище от „*****“ АД, представлявано от Е.Б., чрез адв. Мирослав Стойков, с което се излагат съображения за правилност и законосъобразност на протестираното определение, с което БРС е отменил постановлението за прекратяване на досъдебното производство. Отправено е искане определението на БРС да бъде оставено в сила.

Предмет на въззивното производство е съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка, съгласно разпоредбата на чл. 243, ал. 6 от НПК. Протестът срещу определението на районния съд е подаден в предвидения в закона срок и

изхожда от процесуално легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустим. Жалбата срещу определението на районния съд също е подадена в предвидения в закона срок и изхожда от процесуално легитимирано лице, поради което се явява процесуално допустима. Въззивният съдебен състав, след като се запозна с атакуваното определение на РС – Бургас, протеста, жалбата, становището и материалите по ДП, установи следното:

Досъдебно производство № 56/2018 г. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура – Бургас, пор. № 2382/2017 г., вх. № 5422/2017 г. по описа на Районна прокуратура – Бургас е образувано на 08.08.2017 г. за това, че в периода от 20.06.2017 г. до 02.08.2017 г. на къмпинг „К.“, находящ се в землището на гр. Созопол, самоволно, не по установения от закона ред, осъществил едно оспорвано от друго свое или чуждо действително или предполагаемо право, като случаят не е маловажен.

Към наказателна отговорност са привлечени лицата Г.Д.Д., ЕГН ***** и Д. С. С., ЕГН *****, като са им предявени обвинения, както следва:

По отношение на Г.Д. за това, че в периода от 19.06.2017 г. до началото на месец август 2017 г. на територията на къмпинг „К.“, находящ се в землището на гр. Созопол, в съучастие като съизвършител с Д. С. С., ЕГН ***** и лица с неустановена самоличност – охранители към „Д.Г.“ ООД – гр. София, самоволно, не по установения от закона ред – предявяване на иск пред съответния съд за предаване на имота от наемодателя по чл. 228 от Закона за задълженията и договорите или подаване на заявление по чл. 417, т. 3 от Гражданския процесуален кодекс, е осъществил едно оспорвано от друго – от „*****“ АД, ЕИК *****, представлявано от Е.З.Б., свое предполагаемо право на ползване на къмпинг „К.“ /в качеството му на едноличен собственик и управител на „*****“ ЕООД/, на основание договор за наем от 09.05.2016 г., сключен между „*****“ АД, ЕИК ***** и „*****“ ЕООД, ЕИК *****, като влязъл във владение на имота, въпреки изричното противопоставяне на Е.Б., като случаят не е маловажен и деянието е осъществено чрез сила и заплахата – престъпление по чл. 323, ал. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

По отношение на Д. С. за това, че в периода от 19.06.2017 г. до началото на месец август 2017 г. на територията на къмпинг „К.“, находящ се в землището на гр. Созопол, в съучастие като съизвършител с Г.Д.Д., ЕГН ***** и лица с неустановена самоличност – охранители към „Д.Г.“ ООД – гр. София, самоволно, не по установения от закона ред – предявяване на иск пред съответния съд за предаване на имота от наемодателя по чл. 228 от Закона за задълженията и договорите или подаване на заявление по чл. 417, т. 3 от Гражданския процесуален кодекс, е осъществил едно оспорвано от друго – от „*****“ АД, ЕИК *****, представлявано от Е.З.Б., свое предполагаемо право на ползване на къмпинг „К.“ /в качеството му на

едноличен собственик и управител на „*****“ ЕООД/, на основание договор за наем от 09.05.2016 г., сключен между „*****“ АД, ЕИК ***** и „*****“ ЕООД, ЕИК *****, като влязъл във владение на имота, въпреки изричното противопоставяне на Е.Б., като случаят не е маловажен и деянието е осъществено чрез сила и заплахата – престъпление по чл. 323, ал. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

В хода на досъдебното производство са разпитани свидетели, назначени и изготвени са експертизи, както и са представени и приобщени множество писмени доказателства.

Посредством събрания по делото доказателствен материал наблюдаващият разследването прокурор е формирал извод, че в конкретния случай деянието по чл. 323 от НК е несъставомерно както от обективна, така и от субективна страна. Въз основа на приетата фактическа обстановка, прокурорът е приел, че от обективна страна деянието не е извършено, тъй като преди влизането на представители на „*****“ ЕООД в кмпинга не е имало спор за достъп от насрещната страна. Държавното обвинение е заключило и че от субективна страна деянието не е осъществено, тъй като обвиняемите са нямали съзнание да са извършвали самоволни и оспорвани от други действия. Застъпено е становище, че от доказателствата по делото не е установено какво отношение е изразила свид. Е.Б. към създалата се ситуация и каква е нейната ответна реакция, доколкото същата се явява пострадало лице. Заключил е, че наличните доказателства не са достатъчни, за да подкрепят по безусловен и безпротиворечив начин извод за извършено престъпление по чл. 323, ал. 5 от НК. Същевременно в постановлението си прокурорът е посочил, че от възприетата и изложена фактическа обстановка би могло да се направи извод за извършено престъпление по чл. 213а, ал. 3, т. 6 от НК, доколкото е упражнена психическа принуда чрез заплашване спрямо свид. М. М., като управител на кмпинг „К.“, както и спрямо останалия персонал. Това обстоятелство според районния прокурор налага делото да се раздели, като се изпрати по компетентност на Окръжна прокуратура – Бургас с оглед преценка за евентуално осъществен престъпен състав по чл. 213а, ал. 3, т. 5 и т. 6 от НК. По изложените съображения, с Постановление от 03.10.2022 г. на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 от НК е прекратил производство по воденото ДП относно обвиненията за престъпления по чл. 323, ал. 5, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК спрямо двамата обвиняеми, като е изпратил материали по компетентност на БОП с оглед преценка за евентуално осъществен престъпен състав по чл. 213а, ал. 3, т. 5 и т. 6 от НК.

С атакуваното определение БРС не е споделил аргументите и правните изводи на прокурора. Приел е в контролирания съдебен акт, че разследването не е проведено пълно, обективно и всестранно, като не са изяснени съществени факти и обстоятелства, касаещи неговия обхват и предмет. В тази връзка е отправил указания за извършване на допълнителни действия по разследването – извършване на очни ставки, допълнителни разпити на свид.

И. и свид. М., събиране на допълнителна информация досежно подавани сигнали на тел. 112, както и относно твърденията, че са подавани множество жалби до РУ – Созопол, касаещи възникналите пререкания между страните. Относно доводите на прокурора за осъществено престъпление по чл. 213а, ал. 3 от НК, което е от компетентността на окръжна прокуратура, районният съд е приел, че същите се явяват преждевременни, тъй като такава преценка би могла да се направи едва когато бъде изяснена в детайли действителната фактическа обстановка и бъдат обсъдени всички доказателствени източници.

Въззивният съд, в специалното производство по реда на чл. 243, ал. 8 от НПК, проверява единствено законосъобразността и обосноваността на постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и изводите в тази насока на първоинстанционния съд. В случая БОС констатира, че по делото по безспорен начин е установено, че дружество „*****“ АД, ЕИК ***** е било собственик на няколко туристически обекти в къмпинг „К.“, представляващи терен от пет поземлени имота с обща площ от 33 361 кв.м., включващи мотел с рецепция, бунгала, санитарни възли и помощни постройки. Също така е установено, че на 05.01.2015 г. бил сключен договор между „*****“ АД и ТХ „Р.Х.“ ЕООД, ЕИК *****, съгласно който акционерното дружество държи и ползва туристическия обект за извършване на търговска дейност на територията на къмпинга, а ТХ „Р.Х.“ ЕООД притежава изискуемия за това лиценз за хотелиер и туроператор, издаден от Министерство на икономиката, енергетиката и туризма. Представител на холдинговото дружество от 24.02.2015 г. е Р.А., а на акционерното дружество от 17.06.2016 г. представител е Е.Б.. От доказателствата по делото се установява, че на 31.03.2016 г. по партидата на „*****“ АД в Търговския регистър била вписана промяна на обстоятелства, според която като представляващ дружеството е била вписана свид. 3. И..

По делото по безспорен начин е установено и че свид. 3. И., в качеството си на представляващ „*****“ е водила разговори с обв. Г.Д. – представител на „*****“ ЕООД за отдаване под наем на всичките имоти на „*****“ АД, намиращи се на къмпинг „К.“, като на 09.05.2016 г. бил подписан договор за наем със срок от седем години и наемна цена от 30 000 лева годишно, платима до 22 декември на съответната календарна година. Съгласно договора, същият се прекратява при покупко-продажба на имота. Също така, в качеството си на представляващ акционерното дружество, свид. И. подписала предварителен договор за покупко-продажба, за който самата свидетелка твърди, че е подписан на 07.04.2015 г., между представляваното от нея дружество като продавач от една страна и „*****“ ЕООД, представлявано от обв. Д., в качеството му на купувач от друга страна. Съгласно договора, цената, която следвало да плати купувача за всички имоти на акционерното дружество била 10 000 лева. За същите имоти бил сключен и договор за наем, съгласно който „*****“ ЕООД следвало да заплати годишна наемна цена от 30 000 лева.

С оглед на подписания договор за покупко-продажба, обв. Г.Д. се свързал с управителя на „Д.Г.“ ЕООД – обв. Д. С., като между двете дружества на 16.06.2017 г. бил подписан договор № 022/2017 г., съгласно който „Д.Г.“ ООД, в качеството си на изпълнител, приема да извършва 24-часова физическа невъоръжена охрана чрез два поста на обект къмпинг „К.“ в гр. Созопол; да организира пропускателен режим в обекта. Също така, обв. Д., в качеството си на управител на „*****“ ЕООД, с нотариално заверено пълномощно от 27.06.2017 г. упълномощил „Д.Г.“ ООД лично и чрез управителя си и съдружниците Д. С. и М.Р. да събират такси за вход, престой и настаняване на територията на къмпинг „К.“, считано от 17.06.2017 г. в рамките на осигурявания от тях пропускателен режим и режим на охрана на имуществото на къмпинга и летищата в него.

За сключените от свид. И. предварителен договор за покупко-продажба, както и за договора за наем за срок от 7 години с „*****“ ЕООД, Е.Б. разбрала на неустановена дата през месец април 2016 г., като потърсила адвокат, който да впише нова промяна по партидата на дружеството, с която да отстрани свид. И. и да впише себе си като представляващ на акционерното дружество. Адвокат Шопов подготвил необходимия комплект от документи и ги представил за подпис на свид. Б., след което ги депозирал за вписване в Търговския регистър. Промяната била надлежно отразена по партидата на дружеството и от 17.06.2016 г. Е.Б. била вписана като представляващ „*****“ АД.

Първоинстанционният съд прецизно и детайлно е изяснил фактите, установени при разследването и правилно е оценил събраните по него доказателства. Целта на съдебния контрол по реда на чл. 243, ал. 4 и сл. от НПК е да се извърши проверка за правилността и законосъобразността на постановлението на прокурора, с което се поставя край на наказателното производство. В обхвата на проверката се включва преценката дали разследването на досъдебната фаза е проведено обективно, всестранно и пълно, за да се спази принципът за разкриване на обективната истина, а когато разследването е в отклонение от тези изисквания, съдът разполага с правомощието да отмени постановлението на прокурора за прекратяване на наказателното производство и да му укаже какви доказателства следва да бъдат събрани и какви следствени действия да бъдат проведени.

Въззивният съдебен състав счита, че обжалваното определение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде потвърдено. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е посочил, че крайните изводи на прокурора не отговарят на събрания по делото доказателствен материал.

По делото по безспорен и категоричен начин е установено, че между „*****“ АД, представлявано от Е.Б. и „*****“ ЕООД, представлявано от обв. Г.Д. е бил налице спор за собственост върху туристически обекти в къмпинг „К.“, находящ се в землището на гр. Созопол.

Свидетелката Е.Б. от една страна претендира правото си на собственост

върху имота на база договор от 05.01.2015 г., сключен между „*****“ АД и ТХ „Р.Х.“ ЕООД. Обвиняемият Д. от друга страна претендира правото си на собственост върху имотите на база договор за наем и предварителен договор за покупко-продажба на имотите, подписани с представляващия акционерното дружество – свид. З. И..

От доказателствата по делото се установява също, че в изпълнение на сключения договор за наем със свид. И., като представляващ ошетеното акционерно дружество, на 19.06.2017 г. обв. Д. С. и адв. Евгений Мосинов, придружавани от около 20 охранители на „Д.Г.“ пристигнали в къмпинг „К.“ като претендирали да влязат във владение на имотите по силата на сключения договор за наем. На свидетелката М. – управител на къмпинга към онзи момент, показали предварителен договор за покупко-продажба от 07.04.2016 г. и договор за наем от 09.05.2016 г., сключени за обекта от „*****“ АД и „*****“ ЕООД, както и такъв за охраната на къмпинга, сключен между последното дружество и охранителната фирма на С.. Поискали да им бъде предадено владението ведно със събрания паричен оборот. Усъмнявайки се в достоверността на договорите, свид. М. се свързала с адв. Мирослав Стойков, който пристигнал на място. Били уведомени и органите на МВР, но полицейските служители не са се намесили ефективно, за да преустановят зараждащия се конфликт и да предотвратят самоуправните действия.

Охранителите от „Д.Г.“ ООД взели без съответно разрешение от рецепцията на мотела ключове за част от стаите в него и от бунгалата и самоволно се настанили в тях, без да имат разрешение от собственика.

Няколко дни след това – на 20.06.2017 г. обв. Д. С. отново отишъл в къмпинга и отправил заплахи към свид. М., като поискал тя да напусне обекта, а персоналът да работи за „*****“ ЕООД. Принуда била отправена и към други служители на акционерното дружество. Страхувайки се от отправените заплахи от С., свид. М. разпоредила на служителите си да дават безплатна храна на охранителите на „Д.Г.“ ООД и да ги обслужват безплатно. Също така обв. С. заявил на свид. М., че ако не му предаде парите от касата, апартаментът ѝ ще бъде ипотekiран, ще я намери в Х. и ще ноцува в гората, като тези закани били приети сериозно от М., като същата изпитала страх за живота и близките си.

За случващото се била уведомена и свид. Б., като тя заявила на свид. М. да преустанови безплатната храната на охранителите и да им забрани достъпа до помещенията на дружеството. Това от своя страна довело до ответна реакция от страна на охранителите, изразяваща се в затварянето на заведението и препятстването на ползването му. Междувременно от страна на охранителите на „Д.Г.“ ООД бил установен контрол върху паркинга на къмпинга, като бил заграден общински път и била поставена бариера. Започнали да събират и такси от туристите, като бил поставен и служител от „*****“ ЕООД на рецепцията, който принудил рецепционистката да му дава

половината от заплащаните от летовниците цени за нощувките.

По делото са налични и данни, че служителите на „*****“ АД били обгазени, докато вечерят и върху тях била хвърлена кофа с фекалии. Натиск от страна на охранителите бил оказван върху портиера, както и била препятствана работата на рецепционистката, с оглед на което същата се уплашила и напуснала. Бил прекъснат и достъпа на свид. Е. – финансов директор на ТХ „Р.Х.“ ЕООД до къмпинга. Обв. С. продължил да отправя заплахи срещу свид. М. за живота, здравето и имуществото ѝ, както и за тези на нейните близки, като същата била подложена на системен тормоз.

На 01.07.2017 г. на рецепцията на къмпинга бил поставен касов апарат на „*****“ ЕООД, който се обслужвал от приближени на обв. С. лица. Сигнало се и до поделение на постъпилия оборот от къмпинга и от хотела между ТХ „Р.Х.“ и „*****“ ЕООД без съгласието свид. М.. Персоналът на „*****“ АД бил системно тормозен, като служителите на обв. С. ги уведомявали писмено да напуснат работните си места, да освободят бунгалата, където били настанени, сменяли ключалките на вратите, както и изисквали да им се отчитат обороти и да се предават документи.

Всички тези действия на служители на „Д.Г.“ ООД, имащи характер на физическо и психическо насилие спрямо служители на „*****“ АД затруднили работата на дружеството, като същото било лишено от възможността да реализира доходи от упражняваната търговска дейност. Също така служителите на акционерното дружество започнали да напускат работа в къмпинга, като до месец август 2017 г. всички преустановили работа. Тогава „*****“ ЕООД и „Д.Г.“ ООД установили изцяло фактическата си власт върху обекта.

От страна на свид. Б. били подавани множество жалби до полицията, като на 18.08.2017 г. било образувано и досъдебно производство – ПОР № 2382/2017 г. на РП – Бургас, ДП № 56/2018 г- на ОСО при ОП – Бургас за престъпление по чл. 323, ал. 1 от НК

С оглед на посочените претенции от двете страни, от страна на „*****“ ЕООД било иницирано и образувано търговско дело № 272/2017 г. по описа на БОС, с искане за обявяване за окончателен на предварителния договор за покупко-продажба на недвижим имот от 07.04.2016 г. С окончателно решение на Бургаски апелативен съд по ВТД № 161/2019 г. по описа на съда било прието, че така сключеният предварителен договор за покупко-продажба е нищожен, тъй като противоречи на добрите нрави и е бил отхвърлен предявения от „*****“ ЕООД иск по чл. 19, ал. 3 от ЗЗД. С решението било прието, че пазарната цена на имотите е 1 485 020 лева, а уговорената продажна цена за всички имоти е 10 000 лева, което е 148 пъти по-ниска от действителната им стойност, поради което съдът е приел, че договора е изначално нищожен, не поражда правни последици, поради което искът за обявяване на предварителния договор за окончателен бил отхвърлен. Решението е влязло в законна сила.

Също така, от страна на свид. Е.Б., в качеството ѝ на представляващ „*****“ АД и ТХ „Р.Х.“ ЕООД на 19.12.2017 г. били предявени обективно и субективно съединени владелчески иски по чл. 76 от Закона за собствеността против „*****“ ЕООД и „Д.Г.“ ООД, като било образувано гр. д. № 9467/2017 г. по описа на БРС. С влязло в сила решение двете ответни дружества били осъдени да върнат на ищеца държането върху отнетия му в периода от 19.06. до началото на месец август 2017 г. туристически обект – къмпинг „К.“, находящ се в землището на гр. Созопол, с подробно посочени в решението идентификатори и площи на поземлените имоти, ведно с изградените мотел, рецепция, бунгала и два броя санитарни възли.

Правилно и обосновано първоинстанционният съд е приел, че на досъдебното производство не са изследвани в цялост отношенията между страните с оглед на наличните данни, че към момента на влизане на територията на къмпинга на 19.06.2017 г. е бил налице правен спор по търговско дело № 272/2017 г. по описа на БОС относно собствеността и правото на упражняване на фактическа власт върху процесния недвижим имот, както и данни, че от страна на „*****“ АД са предприети действия по оспорване под формата на адресирано до „*****“ ЕООД писмо, в което акционерното дружество желае допълнителен едногодишен срок за снабдяване с всички необходими документи, които данни в съчетание с установените заплашителни действия по завладяване на имота сочат на правната рамка на престъплението, за което е водено наказателното производство. Освен това, както е констатирал РС, по делото са налични данни за извършени множество документни престъпления, свързани с избора и вписването на свид. И. като представляващ „*****“ АД, както и са налице данни за документни измами, целящи чрез един нищожен предварителен договор за покупко-продажба и няколко вписвания в Търговския регистър чрез използване на документи с невярно съдържание да се придобие собствеността на имущества на значителна стойност. С оглед на тези данни, по делото следва по категоричен и несъмнен начин да се изяснят действителните отношения между страните, като бъдат събрани допълнително доказателства в тази насока, съобразно указанията в определението на първоинстанционния съд.

От всичко изложено по-горе следва да се приеме като безспорно установено, че е налице спор между две лица по отношение на правото на собственост/владение върху имот, като поведението на едното лице е насочено към осъществяване на това, претендирано от него право не по установения в закона ред. Също така е установено, че са налице данни и за други противообществени прояви – принуда и заплахи за живота и здравето от служители на „Д.Г.“ ООД спрямо служители на „*****“ АД, хулигански действия, изразяващи се в заливане на служители на акционерното дружество с фекалии, както и обгазяването им, умишлено повреждане на имущество на ощетеното юридическо лице от служители на

„Д.Г.“ ООД, както и данни за злоупотреба с доверие от страна на свид. И..

С оглед преценката дали посочените факти са относими към друг състав на престъпление, по делото следва да се направи нова оценка на събраните доказателства, а при необходимост да бъдат събрани и други доказателства чрез способите, предвидени в НПК.

Настоящата инстанция намира протеста на БРП за неоснователен, като счита, че наказателното производство следва да се прекрати, само когато деянието не съставлява престъпление изобщо, а не само когато не е престъпление по текста от НК, по който е образувано. При извършване на проверката по чл. 243 от НПК и формиране на изводите си за фактите по 102 от НПК, прокурорът е длъжен да направи цялостен анализ на относимия доказателствен материал в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1, вр.чл. 107 от НПК. Това е налагало да се прецени дали събраните доказателства са достатъчни за всестранното и пълно изясняване на обстоятелствата по делото, от една страна, а от друга – фактите, съдържащи се в различните доказателствени източници, да се съпоставят с останалия доказателствен материал. Тъй като в процесния прокурорски акт липсва обсъждане на събрания по делото доказателствен материал, незаконосъобразен се явява изводът на прокурора за невъзможност да се изпълни принципа по чл. 13, ал. 2 от НПК поради липса на достатъчно доказателства за извършено деяние, което да осъществява състав на престъпление. На засегнатите лица следва да се гарантира правото на защита и да се осигури обективно, всестранно и пълно разследване и преследване, респективно справедлив съдебен процес.

С оглед на казаното по-горе, правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е отменил прекратителното постановление и е върнал делото на прокурора, като необосновано и противоречащо на събраните до момента доказателства.

Въззивният съд намира за основателно и посоченото от БРС в определението, че не става ясно защо в обстоятелствената част на прокурорският акт се обсъжда наличие на състав по чл. 323, ал. 5 от НК, а в диспозитива прокурорът е прекратил производството, водено срещу двамата обвиняеми за престъпление по чл. 325, ал. 5 от НК, за каквото те никога не са били привлечени.

Въз основа на изложените съображения, съдът прие, че обжалваното определение следва да бъде потвърдено. С оглед на съвпадащите изводи на двете съдебни инстанции за отмяна на постановлението на прокурор при Районна прокуратура – Бургас и връщане на делото за доразследване, БОС намира за безпредметно да се произнася по жалбата на адв. Любомир Таков, защитник на обв. С., досежно искането му за промяна на основанията за прекратяване на досъдебното производство, което не е сторил и районният съд, макар и неправилно да се е позовал на недопустимост на частната жалба въпреки наличното в чл. 243, ал. 6, т. 2, предл. 1 от НПК основание за разглеждането ѝ по същество.

Мотивиран от горното и на основание чл. 243, ал. 8 от НПК, БОС

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 43/05.01.2023 г., постановено по НЧД № 4311/2022 г. по описа на Районен съд – гр. Бургас.

Определението е окончателно и не подлежи на жалба или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____